

Rozjímanie na sobotu po Popolcovej strede

Rozjímanie na sobotu po Popolcovej strede. Navrhované témy sú: almužna, ktorá pochádza z čistého srdca; svätý Matúš sa vzdal všetkého a odovzdal svoj život; milovať Boha a blížneho.

DNI PO POPOLCOVEJ STREDE nám pripomínajú prvoradú hodnotu modlitby a spolu s ňou pôstu a almužny ako praktík, ktoré prejavujú našu túžbu po obrátení k Bohu. Prorok Izaiáš ohlasuje, že len poctivé vnútorné rozpoloženie, ktoré je

zdrojom každej obety, prináša
skutočnú zmenu, viditeľnú
prostredníctvom skutkov
milosrdenstva v prospech druhých:
„Keď odstrániš sprostred seba jarmo,
kývanie prstami a reči zločinné a
ponúkneš hladnému svoj súcit, ubitú
dušu nasýtiš: vyjde vo tme tvoje
svetlo a tvoja temnosť bude ako
poludnie“ (Iz 58, 9-10).

Preto môžeme prosiť Boha o
vnútornú čistotu, ktorá nám umožní
ponúknuť druhým pomoc, ktorú
potrebujú, a nie pomoc, ktorú
chceme poskytnúť my: „Nauč ma,
Pane, svojej ceste, aby som
nasledoval tvoju pravdu“ (Ž 85). Pri
jednej príležitosti svätý Josemaría
lamentoval: „Je smutné zisťovať, ako
niektorí chápu milodar: niekoľko
päťákov a staré šatstvo. Zdá sa, že
nečítali Evanjelium“[1]. Pravá
almužna vychádza z vnútorného
sebadarovania, zo skutku lásky k
druhému. Všetci potrebujú našu

almužnu: v našej rodine, ľudia, s ktorými pracujeme, tí, ktorí dostávajú službu vďaka nášmu povolaniu, a tak ďalej.

„Nie je celé evanjelium zhrnuté v jedinom prikázaní lásky? Preto sa pôstna prax almužny stáva prostriedkom na prehĺbenie nášho kresťanského povolania. Kresťan, keď sa dobrovoľne obetuje, svedčí o tom, že zákony existencie nediktuje materiálne bohatstvo, ale láska. Preto to, čo dáva hodnotu almužne, je láska, ktorá inšpiruje rôzne formy dávania“[2].

.....

KEĎ ČÍTAME V EVANJELIU príbeh o povolaní svätého Matúša, spomíname si na niečo, čo upútalo pozornosť farizejov a zákonníkov. Práca budúceho apoštola znamenala uprednostnenie malej osobnej moci,

ktorú mu udelil Rím, pred tradíciami jeho ľudu; mohlo to znamenať istú náklonnosť k materiálnym dobrám pred Božím zákonom. Matúš však v Ježišovi videl niečo iné, niečo, čo ho viedlo k tomu, aby všetko opustil a vydal sa po jeho stopách. Preto sa vzdal životného štýlu, ktorý si zvolil, istoty a blahobytu, ktoré mu poskytovalo jeho postavenie, svojho osobného plánu na ďalší rozvoj, atď. A toto rozhodnutie ho urobilo takým šťastným, že „usporiadal hostinu na jeho počesť“ (Lk 5, 29).

Zdá sa, že Ježiš nehľadal apoštolov medzi učiteľmi Zákona, ba ani medzi najdôslednejšími veriacimi; naopak, pristupuje k stolu toho, kto je vtedajšou židovskou spoločnosťou považovaný za hriešnika. Tu sa opäť prejavuje tajomstvo Božieho milosrdenstva. „Evanjelium nám predkladá skutočný paradox: ten, kto je zdanlivo najvzdialenejší od svätosti, sa dokonca môže stať

vzorom prijatia Božieho
milosrdenstva, čo mu umožňuje
ukázať jeho obdivuhodné účinky na
svoju existenciu“[3].

Podobne ako Matúš, aj my sme
povolání „žiť v milosrdenstve, aby
sme boli nástrojmi milosrdenstva
(...). Keď cítime, že potrebujeme
odpustenie a útechu, učíme sa byť
milosrdní k druhým“[4]. Mnohí z
Matúšovho okolia prísne zachovávali
zákon, ale necítali sa v núdzi voči
Bohu, čo zatvrdilo ich srdcia a tak
znemožnilo odovzdať sa v pravej
almužne. Budúci apoštol, naopak,
zanechal všetok svoj majetok, aby
nasledoval Ježiša, a celý svoj život
odovzdal ako almužnu pre ľudí okolo
seba.

.....

TEXT, V KTOROM SVÄTÝ MATÚŠ
opisuje svoje vlastné povolanie,

vkladá Ježišovi do úst slová, ktoré sa týkajú farizejov: „Chodte a naučte sa, čo to znamená: *Milosrdenstvo chcem, a nie obetu*“ (Mt 9, 13; porov. Oz 6, 6). Hoci tento odkaz na proroka Ozeáša mohol mnohým zostať nepovšimnutý, spravodlivosť Kristovho konania sa nedala prehliadnuť: chodil a konal dobro, staral sa o potreby druhých, uzdravoval chorých a podobne. Ježišova starostlivosť o ľudí okolo neho je „syntézou celého kresťanského posolstva: pravé náboženstvo spočíva v láske k Bohu a blížnemu. To je to, čo dáva hodnotu bohoslužbe a praktizovaniu prikázaní“[5].

Jedným zo spôsobov dávania almužny počas tohto pôstu môže byť prehodnotenie lásky, s ktorou konáme svoje skutky. Cieľom prikázaní izraelského ľudu bolo nájsť Božiu lásku v mnohých detailoch dňa, ale tento dobrý úmysel sa často

zmenil na vykonávanie skutkov, ktoré nedosahovali svoj skutočný význam. Tento pôstny čas môže byť príležitosťou na zvýšenie našej túžby postaviť Krista do centra nášho života. Svätý Josemaría v tomto zmysle zdôraznil: „Rozhodnime sa teda skutočne ju nasledovať, aby si Pán mohol nami poslúžiť a aby sme — na všetkých križovatkách sveta, kdekoľvek už sa nachádzame, pohrúžení do Boha — boli soľou, kvasom a svetlom. Ponorený v Bohu, budeš osvecovať, dodávať chuť, rozmnožovať, prekvasovať. No nezabudni, že to svetlo sme nestvorili my; len ho odrážame“[6]. Ak Márii predložíme svoje najhlbšie úmysly, tie, ktoré chcú obrátiť naše srdcia k Bohu, ona sa prihovorí u Boha, aby sme ich mohli uskutočniť.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 26.

[2] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 30-X-2007.

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 30-VIII-2016.

[4] František, *Audiencia*, 14-IX-2016.

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 8-VI-2008.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 250.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmijanie-na-sobotu-po-popolcovej-strede/> (10.02.2026)